är alls icke otydligt, och till följd av detta står kännestrecket till det föregående **l** 1,5 cm nedom toppen.

Förutsatt att binderunan är riktig, vilket den förefaller vara, innehåller inskriften följande runor:

· þura · sati · stin · þasi · aftiʀ · suin · sun · sin · ʀs · uʀstr · o · ual tu ·; eljest är sista ordet **ualu ·**

5 10 15 20 25 30 35 40 40

Uti denna inskrift brukas ᛦ **ʀ** i sin vanliga betydelse som tecken för ett r-ljud uti **aftiʀ**, uti **ʀs · uʀstr** betecknar det ett e- eller ä-ljud, som annars brukar betecknas med **i**.

I de båda föregående inskrifterna Ög. 81 och 82 följer även en relativsats efter den avlidnes namn och släktskapsbeteckning med en upplysning om honom. Sannolikt har relativsatsen i denna inskrift upplyst om hans död och prep. **o** jämte sitt subst. angivit platsen därför. Om det följande ordet läses **ualu**, har detta visserligen utseende av ett ortnamn, men då fattas verbet. Läses åter **ual tu**, kan **tu** utgöra verbet *dō* 'dog' och **ual** vara ortnamnet. Vilket ortnamn åsyftas, är i vartdera fallet oklart. Då Sven avlidit västerut, synes sannolikt, att **ual** är förkortning för dat. *Vallandi* Frankrike, jfr sammanställningen: vestr á Vallandi Har. Harð. k. 57.

Översättning: Tora satte denna sten efter sin son Sven, som dog västerut i Frankrike.

---

84. Högby kyrkogårdsport, Göstrings hd.

Pl. XXVII. Fig. 2.

Litteratur: B. 881; L. 1181; W. 148; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland* **2**, s. 720.

Runstenens plats angives i B. 881 och av Broocman vara västra kyrkogårdsporten, av P. A. Säve nämnes den alls icke.

Enligt måtten i B. 881 har runstenens största höjd varit 1,87 m, bredden vid nedersta runan 1,07 m. Ämnet har säkerligen varit grånsten.

Enligt B. 881 kan inskriften antagas hava varit följande:

þurkil · [uk] · ilka × þau × risþtu × sin

5 10 15 20

Av runorna **uk** finnas blott tre stavar; topparna äro avslagna så långt ned, att de två första väl kunnat bilda **u** och den sista **k**. Namnet **ilka** är 'Helga' och avståndet till **uk** är så stort, att ett **h** väl kunnat rymmas framför **ilka**, vilket teckningen dock ej upptager. Beteckningen **risþtu** är en övergångsform i beteckning mellan det äldre **risþu** och det på runstenens tid säkert ljudenliga **ristu**. Sista ordet **sin** måste betyda 'sten', **t** är alltså avglömt.

Översättning: »Torkel och Helga, de reste stenen.»

Inskriften angiver alls icke, till vilkens minne stenen är rest. Detta måste ursprungligen för åskådaren hava framgått av andra omständigheter, i det runstenen måhända utgjorde del av en minnesvård, där den avlidnes namn var angivet på en annan runsten.

Då Torkel rest Ög. 82 efter Övind, son till Toste, och den Sven, efter vilken modern Tora rest Ög. 83, troligen är broder till Övind, se nedan, kan det tänkas att Torkel genom Ög. 84 velat hedra även denna son till Toste.

85. Högby kyrkogårdsport, Göstrings hd.

Pl. XXVII. Fig. 3.

Litteratur: B. 883; L. 1182; W. 149; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland*, s. 720.

För kunskap om runstenen, som nu är försvunnen, är B. 883 den enda källan. Enligt dess mått har runstenen varit 1,75 m hög och 92 cm bred vid nedersta ristningen. Korset har säkerligen varit av samma beskaffenhet som Ög. 81, fast förbindelselinie saknas på teckningen mellan högra armens övre och vänstra armens nedre linie.

I enlighet med Ög. 81 torde orden 'sten denne', varav blott första **s** är i behåll, böra återställas till **st[in · þan]si**, varefter runinskriften är följande:

hilf · risþi st[in · þan]si × iftiʀ × þuri
5 10 15 20 25

Namnet **hilf** är fsv. *Hæluer*, fda. *Hælf*, vars nominativändelse alltså synes fela i denna inskrift.

Översättning: Hälf reste denna sten eftet Torer.

86. Högby kyrka, Göstrings hd.

Pl. XXVII. Fig. 4 (efter L. C. Wiede).

Litteratur: W. 141; C. F. Nordenskjöld, *ÖFT.* I, s. 65; *Reseber.* 1870, s. 42, teckn. pl. VII; teckning av L. C. Wiede i statens hist. museum.

Runstenen var en kalkhäll, som vid rivningen av Högby gamla kyrka 1870 upptäcktes under altarskranket och uppgives hava varit av två fots längd (0,59 m) och 1,5 à 3 fots bredd (0,44 à 0,88 m). Fragmentet, som förbrändes till kalk, utgör ena änden av en runsten.

Teckningen visar stenens mittyta fylld av ornament och runorna med foten inåt stenen i två slingor längs kanten, som konvergera mot stenens ända, varav blott föga fattas. Inskriften har måhända gått runt stenens ända, liksom Ög. 65 (B. 888), men teckningen synes tyda på att stenen haft elliptisk form.